

Laurie R. King

Rejtély a Riviérán

Laurie R. King

Rejtély
a Riviérán

BÚNREGÉNY

MARY RUSSELL ÉS SHERLOCK HOLMES

FŐSZEREPLÉSÉVEL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
*RIVIERA GOLD – A novel of suspense featuring
Mary Russell and Sherlock Holmes*
First published by Bantam Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York, USA

FORDÍTOTTA
Gálvölgyi Judit

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Kiss Áron

ISBN 978-963-544-331-4

Minden jog fenntartva

Copyright © 2020 by Laurie R. King

© Kossuth Kiadó 2021

© Hungarian translation Gálvölgyi Judit 2021

Borítófotó © Cultiris Kulturális Képzőművelés/Bridgeman Images

*Minden bölcs és bajkeverő ősz hajú hölgynek.
És igen – néhány férfiúnak.*

PROLÓGUS

Miért nem fordult meg soha a fejemben annak a lehetősége, hogy egy fegyverkereskedőnél fegyver lehet?

Bizonyára úgy véltem, hogy a halálos szerkezetekkel foglalkozó ember csak elvont értelemben és nagyban veszélyes, hiszen a legtöbb hadvezér sem képes végezni a család kis házi kedvencével.

Nem: az ilyen embernek *természetesen* kéznél van a fegyvere. És nem holmi közönséges, régi fegyver, hanem a legcsillogóbb, legmodernebb automata pisztoly. Nem mintha a modellnek volna jelentősége ilyen közletről, amikor egyenesen a szívemre céloz.

Egy gyermek sem hibázná el.

Egy pillanatig hideg némaság lett úrrá rajtam, amelyet kérdések abszurd áradata követett. Fájni fog? Igen, fájniuk kell – de érzékeli-e majd az elmém a fájdalmat vagy akár csak a villanást is, mielőtt kialszik? Ennek az embernek van-e bármi sejtelve arról, hogy ki vagyok? Tudhatja-e, hogy amennyiben meghúzza a ravaszt, magára zúdítja a brit kormány dühét? Sejti-e, hogy az előtte álló fiatalasszony nem másnak a felesége és társa, hanem Sherlock Holmesnak? Tényleg képes lenne tönkretenni ezt a gyönyörű szőnyeget?

...és ekkor gondolataimat másfelé tereltem, tekintetem a babonázó, fekete lyukról a vén szörnyeteg halott szemébe nézett.

Megköszörültem a torkom.

– Szeretném, ha egy kicsit elbeszélgetnénk. Lehetőleg még azelőtt, hogy lepuffant.

Egy beszélgetés Clara Hudsonnal

LONDON, 1877. ÁPRILIS

A meleg levegőnek mézillata volt.

Odakint a megszokott lótrágya, szénfüst és eső bűze, ami még vonzóbb menedékké tette a herceg londoni házát. Igaz, az est végére az élvezet megfakul, amikor a kimerült, megfájdult lábú táncosok elbotorkálnak az izzadságszag, a női parfümök és férfi hajolajok fojtogató miazmája elől. De egyelőre az áthaladás az oszlopcsarnokból a ruhatáron, majd a folyosón át magába a bálterembe csupa ígéret, csillogás és a méhviasz gyertyák édes aromája volt.

Clarissa, akinek kísérőjét lekötötte holmi apróbb zavar a táncrendben, egy tükörsávban megpillantotta a selyem barackszínét, és tett egy fél lépést, hogy megcsodálja a ruhát. Új volt és igencsak drága – nagyon *à la mode*,* a varrónővel és a tervrajzokkal töltött hosszú órák eredménye. Jól állt neki a hosszú, szorosra fűzött felsőrész és a kissé turnűrszerű uszály, amely úgy adott nagyobb hangsúlyt a dekoltázsának, hogy pár évvel korábban kihívónak találták volna. Az elől-há-

---

* Divatos (fr.)

tul csupasz váll egyszerre volt izgató és csábos, és a domborodó csípő Clarissa táncpartnereit arra készítette, hogy a kezük lefelé csússzon, miközben az est egyre csak haladt előre, és az aranyló gyertyák köpködni kezdtek, majd sorra kihunytak.

Clarissa emlékeztette magát, hogy óvakodjon az olyan férfiaktól, akik levették a kesztyűjüket – és nem csak azért, mert a tenyerük nyomot hagyott a selymen...

Gondolatait félbeszakította egy fekete ruhás női alak, aki feléje közeledett a tükörben. Megfordult, és örült, hogy itt egy ismerős, aki talán barát – igazi barát, nem csupán hasznos név vagy álca. (Sokat segített, hogy az illető férjzett volt, így hát nem vetélytárs.)

– Drágám, nem voltam biztos benne, hogy eljön. Bár nem tudom megfejtetni, hogyan képes ennyire ünnepélyesen és pompásan kinézni feketében.

Egymás arca mellé cuppantottak, és a jövevény ámulattal nézte Clarissa barackszínű selyemruháját.

– Valójában Ön fest pompásan! Ó, mennyire várom, hogy leteljen a gyász, és ismét táncolhassak.

– Amikor Ön táncol, meg kell kettőznünk az igyekeztünket, hogy minket is észrevegyenek.

– Emiatt igazán nem szükséges aggódnia, drága Miss Hudson. Nos, miféle huncutságot követett el az utolsó találkozásunk óta?

– Huncutságot? *Én?*

Mindketten nevettek, aztán Clara kísérője kérte a neki járó táncot, és már ott sem voltak.

A két fiatal hölgy a vacsoránál találkozott ismét, amikor Clarissa kedvenc kísérlője és a másik hölgy meglehetősen unalmas férje leültették őket, teli poharakat tettek eléjük, aztán a asztalhoz mentek, hogy megrakják a tányérokat csábító finomságokkal.

Clarissa a legyezőjével hűtötte magát, amelynek ugyanolyan volt a színe, mint a ruhájának.

– Egy ilyen meleg estén kicsit irigylem Önt, amiért a terem szélén üldögélhet. Az én arcom bizonyára rémes és vörös.

– Ugyan, csak vonzóan rózsás. Csodálom, hogy a turnőrje nem lett holmi felelőtlen cipők áldozata.

– Kétszer léptek rá, de egyik sem bizonyult végzetesnek – felelte Clarissa.

– A turnőr nem túlzottan praktikus a táncparketten. Mondja csak, mielőtt a férfiak visszajönnek, van valaki, akinek szeretné, ha bemutatnák?

Clarissa Hudson szemügre vette lehetséges barátnőjét, miközben azon tűnődött, vajon mennyit tudhat vagy sejtethet. Egy házasság ismerős sokat ér, mert a nőket kötő szabályok enyhülnek, mihelyt az ujjukra felkerül a gyűrű. Clarissa már olyat is látott, aki dohányzott! Ám itt nem számított, hogy ez a hölgy házasság vagy sem, mivel egyrészt új volt Londonban, másrészt amatőr a férfikkal való játszozásban. Nehéz volt megítélni, mennyire találna a dolgot szórakoztatónak, barátságos viselkedéséből mikor lehet sokk vagy megvetés. Clarissa helyzetében mindkettő végzetes lett volna.

No de a legártatlanabb leánynál is megengedhető némi kíváncsiság a másik nem képviselői iránt. Mi másért volna a „Szezon”? És Clarissa húszéves volt: képességeinek csúcán a női játékok területén.

– Nem hiszem, hogy ismeri azt a megdöbbentő tekintetű, magas úriembert, aki Shrewsbury grófjával beszélget.

A férfi idősebb volt a hölgyeknél, talán harminc, és kifogástalanul festett csillogó, szőke hajától kezdve a kisuvikszolt fekete cipőjéig. Volt benne valami kisugárzás, ami érdekes beszélgetést ígért.

Raadásul körülötte minden pénzről árulkodott.

– Zézére gondol? Hivatalosan nem vagyunk bemutatva egymásnak, de amiket hallottam, azok alapján nem hiszem, hogy ismernie kellene.

– Miért? És bizonyára nem ez a valódi neve.

– Nem, csak a nevében sok a zé – orosz, vagy talán görög.

– Milyen egzotikus. De miért nem kellene megismer-nem?

– Kétes a múltja. Többek között volt valami hűtlen keze-léssel kapcsolatos pere.

– Nem lehet annyira romlott, ha a hercegné meghívta.

Ilyesmit naiv fiatal lányok szoktak mondani, de Clarissa Hudson ebben az időben éppen naiv fiatal lányt játszott.

Leendő barátnője megvonta a vállát.

– Ha így gondolja... Esküdni mernék, hogy az uram ismeri a grófot – majd szólok neki, hogy hozza ide nekünk bemutatkozni mindkettőjüket. Mihelyt sikerül eldöntenie, hogy majonézes lazacot vagy csirkét óhajtok.

Miközben a gyászoló asszony a nyakát nyújtogatta, hogy elkapja a férje tekintetét, Clara a legyezője fölött a grófot és beszélgetőtársát leste. „Zézé” úr igazán jóképű volt. Clarát csöppet sem lepte meg, amikor a férfi valahogy megérezte az érdeklődését, és feléje fordította hideg, kék tekintetét. Annál jobban meglepődött önnön reakcióján.

Végigfutott a hátán a hideg.

Más lányok ezt kellemes borzongásnak vélnék, felemelnék a legyezőjüket, és kacarászni kezdenének a közelben ülő barátnőjükkel, hiszen ezt a fizikai reakciót a szerelem első jelének gondolnák.

Clarissa Hudson ennél okosabb volt. Jaj, nagyon is értette a módját, hogyan kell izgatni a férfiakat a legyező mögül, ártatlanságot mímelni, felhasználni a körülötte lévő lánykákat, hogy ingereljen egy hímet, de azt is tudta, hogy ennek a férfinak a tekintete veszélyt jelent. *Fordulj el. Másutt könnyebb zsákmányra lelsz.*

De csak ült, mert megbabonázta az a világos és elgondolkodó szempár. Körbefonta az émelyítő és áthevült levegő, végül kénytelen volt a másik nő karjáért nyúlni, hogy megmondja, ne fáradjon a bemutatással...

Elkésett.

Attól az estétől fogva Clara Hudson többé nem rajongott a méz illatáért.

1925. MÁJUS – JÚLIUS

Velence és a Riviéra

MÁSODIK FEJEZET

Velence... váratlan volt.

Nem mintha nem felelt volna meg az összes várakozásomnak. Velence minden apró részletében olyan színes, meleg és szórakoztató volt, amelyet csak kívánhattam, ha visszagondolok a régi emlékeimre, és hozzáteszem még azt a millió izgalmas élményt, amelyek vénségemig szórakoztatni fognak. Velence Cole Porter volt és holdfényes kalandok, őrült nők és külföldi napimádók közössége. A hely különös vágyat ébresztett bennem kabarétáncokra, ártatlan flörtökre és letargiára – holott pár héttel korábban ezt elképzelni sem tudtam volna.

Persze a lagúnára épült, derűs város ebben az 1925-ös modern időben Mussolini feketeingeseinek és ősrégi korrupciójának korszaka is volt, és egy megdöbbentő bosszúé, amelyet Holmes meg jómagam sosem eszeltünk volna ki...

Mint már mondtam: váratlan.

Ha nem lett volna ott a méltóságos Terrence Shields-McClintock, új és azonnali jóbarátom, gondolkodás nélkül otthagytam volna a Lido napimádóit, és hálásan visszaléptem volna normális világomba.

(Nem mintha normális világom még létezett volna. Sussexi otthonomban nem várt más, csak magány és a gyümöl-

csös méhkaptárainak zümmögése. Holmes távol járt valamilyen valószínűtlen megbízással – igen, az A Holmes, Sherlock Holmes, aki tanítómból társam, majd hitvesem lett –, miközben Mrs. Hudson, otthonunk lelke, hát... Ó, Mrs. Hudson. A szeretett és vigaszt nyújtó lény, aki elment, talán örökre.)

Amint kornyadoztunk a velencei Lidón egy júliusi napon, a mélts. Terry szakította meg mélabús és céltalan gondolataimat.

– Velünk kellene jönnöd hajókázni. De tényleg.

Megigazítottam a kalapomat, hogy védjen a naptól.

– Terry, az utóbbi két hetet egyre vadabb és vadabb vízi kirándulásokkal töltöttem, gondolától motorcsónakon át...

– *Lopott* motorcsónakon.

– ...*kölcsönvett* motorcsónakon át a síelésig – jóságos ég – a víz hátán. Ha nem megyek vissza sürgősen a szárazföldre, mi jöhet még? Lovaglás holmi óriás vízilovon? Mesterséges kopolyú? Különb is, miért térne vissza az ember egy elavult közlekedési eszközhöz, amely heteket vesz igénybe, amikor célhoz érhet vonaton egy nap alatt?

– Mert többé nem lesz rá lehetőséged egy olyan elbűvölő hajón, amilyen a Stella Maris.

– Valószínűleg arra sem lesz lehetőségem, hogy lefagyjon a lábam az Everesten, vagy dingók faljanak fel Ausztrália valamelyik vad vidékén. Valahogy mégis megvagyok ezek nélkül.

– Ez a Stella valóságos műremek. Túlságosan is jó a tulajdonosának.

– Aki szintén rajta lesz.

Találkoztam a fickóval. Digby Bertram Wellington-Johnes („Szólítson csak DB-nek, ahogy az összes leányzó!”) annyira az angol ezredes kiköpött mása volt az öblös nevetésétől a vöröslő orrán át a régen elavult tolvajnyelvi kifejezé-

seiig, hogy azt vártam, egyszer majd kacsint egyet, hogy lám, milyen jól adja a szerepet. Az volt benne a legizgatóbb, hogy miért vásárolt vitorlás hajót ahelyett, hogy házat vett volna közeli vadászterülettel. Kétszer kezdte mesélni a történetet a jelenlétemben, és sosem ért a végére.

– Jaj, nem olyan vészes. No, jó, talán egy picikét unalmas.

– *Picikét?* Hozzá képest egy mosogatórongy csupa izgalom.

– Hát igen. De isteni vendéglátásban lesz részünk, ráadásul a többieket kedveled, az olasz partvidék pedig elragadó, és egy csomó lenyűgöző kikötő akad útközben.

– Terry, tudod, hogy tengeribeteg leszek.

– Akkor a hajóorrba teszünk. Vagy kezelheted a vitorlákat – akkor a gyomrod mással lesz elfoglalva.

– A legénység sosem engedi dolgozni a vendégeket.

– Ez a legénység hagy. Ismerem a kapitányt, szívesen parancsolgat bárkinek.

– Tényleg? – A kemény, gondolkodást nem igénylő munkát vonzóbbnak véltem, mint bámulni a tovatűnő hullámokat. (Vagy hallgatni egy üres ház nyikordulásait.)

– Garantálom. És mire odaérünk, döbbenetesen izmos és barna leszel, majd' kicsattansz a kedvességtől, amelyet mind elveszíthetsz Montéban, és csak mosolyogsz majd, amikor a krupié besöpri előled a stexet. Tapasztalatból tudom.

A szóáradatból egyetlen szó ragadt meg a fülemben.

– Montét mondtál? Mint Monte-Carlo?

– Nem említettem volna? A Riviérára megyünk.

– Nem említetted.

– Nos, oda... DB mindenesetre. És igen, *az* a Monte, a bűn barlangja, a szegények hercegsége, az öngyilkosok váro-

sa. Ugyanakkor ott rendezkedett be Gyagilev Orosz Balettje. És Sarolta hercegnő elbűvölő teremtés.

– Kicsoda?

– A trónörökös. A férjével ők uralkodnak, amíg atyja, a herceg Franciaországban van. A fejükbe vették, hogy modernizálják Monacót.

– Nem mondom.

Ahhoz képest, hogy a mélt. Terry, akinek szellemi teljesítménye betanult versek idézéséből állt, az embereket ugyancsak jól kiismerte. A válaszból gyanította, hogy gyengülni kezdek, és rögtön lecsapott.

– Aha... Monte-Carlo, azaz Mrs. Russellnek titkos bűne van! Távol kell tartanunk majd az asztaloktól?

– Azt kétkem. Sosem tartottam vonzó dolognak, hogy tűzbe dobjak egy csomó bankót. Nem, azonban van egy... barátnőm, aki talán ott él.

– Pompás! Az összes barátnőd pompás lány lehet. Mert ugye fiatal lány?

– Az volt.

– Szóval megegyeztünk. Igaz? Velünk hajózol?

Akár egy kutyus, amikor kéri, hogy dobd el neki a botot. Mégis, be kell vallanom, csábító volt. Ahogy mondta, milyen gyakran adódik az embernek lehetősége, hogy körülhajózza Olaszországot egy ugyancsak látványos vitorlás hajón? Vendéglátónk, a színpadias ezredes unalmasságát majd kiegyensúlyozza a mélt. Terrynek és barátainak meglepően szeretetreméltó társasága. És ha elromlik az idő, vagy ha a kompánia unalmassá válik, netán a tengeribetegségtől, a zsíros ételektől vagy az egyhangú fogásoktól baj lenne a gyomrommal, útközben rengeteg a kikötő, ahonnan hazamenekülhetek.

– Hát én...

Nem hagyta, hogy befejezzem, örömében felkiáltott, és megölelt, de olyan hevesen, hogy egy pillanatra rég halott fivéremet juttatta eszembe.

Így hát búcsút mondtam a férjemnek, és útra keltem a Stella Maris fedélzetén mélts. Terryvel és barátaival; huszonkét napon át tanultam a vitorlavászon meg a kötélzet, az árapály és az iránytű közti finom összefüggéseket, miközben parancsokat teljesítettem. Esténként hatalmas adag vacsorát lapátoltam be, aztán úgy aludtam a priccsemen, mint a bunda. A kezem felhólyagosodott és megkérgesedett, a bőröm leégett és leburnult, amíg megtanultam másokkal együtt húzni a kötelet, helyesen áthelyezni a súlyomat, de azt is, milyen halálos veszélyt jelenthet egy szélroham. Menet közben mindig bujkált bennem a tengeribetegség, de rájöttem, hogy amikor eléggé sok a dolgom vagy meglehetősen kimerült vagyok, nem veszek róla tudomást.

Az egyik éjjel, a Tirrén-tenger közepén, amikor már elhagytuk Szicíliát, de Szardínia még nem bukkant fel, tanultam valamit ettől a férfitől, akinek az intellektusa nem haladta meg egy vadászkutyáét: mélts. Terry leckét adott barátságból.

Holmes családján kívül nem volt családom. Néhány barátom volt csupán az egyetemről, mert valahogy sosem jutott időm többet szerezni. Ám a Stella Maris fedélzetén, ahol a fájó izmok meg a szomjúság meg az éhség kötött csak le, a közös nevetgélések és a magától értetődő bajtársiasság megnyitották a szívemet. Ettől még inkább vágytam rá, hogy az út végére érjek, vagyis inkább arra a személyre, akiről reméltem, hogy ott találok.

Tíz év telt el az óta a hűvös, háborús délelőtt óta, amikor 1915-ben összefutottam Mr. Sherlock Holmessel a sussexi domboságban. Tíz év az óta a délután óta, amikor találkoztam

az asszonnyal, aki a pótnagymamám lett. Mrs. Hudson házvezetőnőnek nevezte magát, ám az első naptól fogva sokkal több volt annál.

A rá következő hosszú esztendőik során, amikor megismertem kérges kezét, öregedő arcát, őszülő haját, nem gyanítottam, hogy az öregasszonyos ruhák és régimódi kötények alatt dobogó szív máshová tartozhat. Sosem sejtettem, hogy más is lehetett, mint lakástulajdonosból lett házvezetőnő – egészen múlt májusig, amikor fény derült egy érdekes, ám megdöbbentő történetre. Egy nő történetére, akinek nem Clara Hudson volt a neve, hanem Clarissa. Egy olyan történetre, amely magának követelte őt, és az *én* Mrs. Hudsonomat elűzte az otthonából.

Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy elveszíthetem. Faggattam, hová megy, hogy fog boldogulni, és mit csinál majd nélkülünk. A válasza nem is válasz volt, csak amolyan homályos megállapítás, mégis úgy kapaszkodtam belé, mint egy szalmaszálba, amíg össze nem roppant.

Éjszaka volt. A gépkocsi berregve várt a bejárat előtt, és Mrs. Hudson, miközben felhúzta a kesztyűt munkában megkérgesedett kezére, fontolóra vette a kérdésemet. Amikor felpillantott, nem nézett rám, aki szerettem őt, se Sherlock Holmesra, aki több évet töltött vele, mint ahány esztendőt én megéltem. Nem nézett az ajtóhoz vezető útra sem, amelyet felsöpört, felmosott, ahol közlekedett az elmúlt húsz évben. Emelt fővel, magabiztosan és eltökélten nézett a sötétségbe.

– Tudja – mondta elgondolkodva –, mindig is kedveltem Monte-Carlót.

HARMADIK FEJEZET

Huszonkét nappal azután, hogy elhagytuk a velencei lagúnát, a Stella Maris nem a part mentén, hanem a part felé siklott. Pont annyira voltam jó formában, és sültöm barnára, ahogy Terry ígérte. Ezenkívül szüntelenül éhes és szomjas voltam, és mélységesen untam már a lábam alatt állandóan imbolygó fedélzetet.

Elegem lett néhány útitársból is – nem Terry, hanem a házigazda, DB barátaiából. Az egész bagázs viselkedése nehézkes, beszédmódja lenéző volt, és azzal próbálták csillogtatni elméjüket, hogy olyan idézetekkel álltak elő, amelyek elavultak, oda nem illők, vagy egyszerűen tévesek voltak.

Ilyen volt DB kinyilatkoztatása is most, amikor a Riviéra felé közeledtünk:

– „És délelőtt kiért egy part elé, melynek tán mindig délutánja volt.”*

Terryvel megborzongtunk, mintha egy félrehangolt pianínót hallottunk volna. Vártam, hogy Terry folytassa az idézetet úgy, ahogy Tennyson valóban írta.

---

* Részlet Alfred Lord Tennyson *A lótusz-evők* című verséből – téves idézés (a Ford.)

– „Körül bágyadt lég ájult, haldokolt, pihegve, mint kit fáradt álma bánt.”*

– Bár a „teljes arcú” holdhoz még kissé korán van – tettem hozzá. Része volt ez is a szertartásnak, együtt gúnyoltuk ki finoman a tudatlanságukat.

Valószínűleg szerencse, hogy kikötéshez készülődtünk, mielőtt elkezdtünk volna szégyentelenül gúnyolódni. Rámolyogtam DB-re, reméltem, hogy a mosoly barátságosra és nem mentegetőzőre sikeredett, és lementem, hogy bedobjam a holmimat a bőröndbe. Terry követett, és vállát az ajtófélfának vetve megállt.

– Rászántad magad, hogy velünk maradj néhány napig? – kérdezte.

Kisimítottam egy szemembe hulló, rakoncátlan hajfürtöt, közben járt az eszem, hová tehettem az ollót.

– Terry, bizonyára torkig vagy már velem.

– Mary Russell, nem tudom, mihez kezdek, ha elmész!

Rajtad kívül ki érti a vicceimet?

Csodálkozást mímeltem.

– Terry, te szoktál viccelni?

– Haha.

– A barátaid nevetnek. Nálam jobban.

– Patrice akkor nevet, amikor feltételezi, hogy vicc volt, Luca pedig azért, mert nem akarja beismerni, hogy angolul nem érti. Jaj, csak egy pár napig. Új élmény lesz úgy beszélgetni, hogy közben nem ugrál az emberek feje a hullámok között.

– Nem jó ötlet. Akiknél megszálltok, éppen elegen lesztek ti négyen.

---

* A Tennyson-idézet folytatása helyesen, Babits Mihály fordításában

– Dehogy. Szállodába megyünk.

– Komolyan? Nyár közepén milyen intézmény van nyitva a Riviérán?

– A legtöbb bezár, és ez is bezárt, pár éve tartanak csak nyáron is nyitva. De minél több vendéget sikerül becsábítaniuk, annál nagyobb az esélye, hogy jövőre is nyitva lesznek.

– Mi a csudának?

Letérdeltem, hogy benézzek a prices alá, nem maradt-e ott véletlenül egy toll vagy egy fél pár harisnya, fél füllel figyeltem, amint Terry beszámolt a hírről, amelyet a legutóbbi kikötőhelyen kapott az egyik barátjától, aki leírta az Antibes-fokon töltött nyaralás élményeit. Kiderült, hogy az ottani szálloda mintegy harmincesztendő fennállása során a nyári szezonban mindig zárva tartott, de a közelmúltban rávette a nyitvatartásra egy maroknyi örült amerikai, akik tele vannak pénzzel, és perverz módon szeretnek sűtkérezni a napon. Terry szerint kifizetődőnek bizonyult, de mivel a szállodának rengeteg szobája van, jó lenne további fizetővendégeket toborozni.

Szóval: hosszabbítsam meg kellemes nyaralásomat, vagy térjek haza az elhagyott Sussexbe?

Először is a legfontosabb kérdés.

– Ki jön még?

– Luca, Patrice és Solange – vágta rá Terry. A barátai a hajóról, de DB rámenős vendégei közül senki. Luca kellemes fiatalember volt, akivel Terry Velencében jött össze. Patrice még az egyetlen lett Terry barátja, Solange pedig Patrice felesége volt. Mi öten meglógtunk a Stella többi vendégei elől szinte mindenütt, ahol csak kikötöttünk.

Elnevettem magam.

– Akkor igen, veled megyek a félig elhagyott, tűzforró, alig üzemelő szállodába. De csak egy-két napra. Van nekem saját életem, amelyhez vissza kell térnem.

– Könyvek – legyintett Terry. – Meggárgyul tőlük az ember.

Terry semmit sem tudott a másik életemről – a valódiról, Sherlock Holmessel. Velencében úgy ismerték az uramat, mint „Mr. Russell” amatőr hegedűművészt, aki meglehetősen bohém házasságban él egy nála sokkal fiatalabb, meglehetősen bogaras kékharisnyával. Ezeket a szerepeket nem esett nehezünkre eljátszani, mivel pontosan (ha nem is kizárólagosan) ezek voltunk.

Az egyik éjjel a Stella Maris fedélzetén, a hold, a barátság és a kelletténél valamicskével több alkohol hatására majdnem kifecsegtem az igazságot. Solange detektívregényt olvasott éppen, a többiek pedig különböző megoldásokat találtak ki. Már a nyelvem hegyén volt a „Holmes” név, amikor Terry mondott valami mókásat, és egyszeriben magam előtt láttam Holmest nyomozás közben: belelép a lábnymokba, zsebre vág egy létfontosságú bizonyítékot, és egyszerűen nem akarja elhinni, hogy az egyik barátja képes olyan felháborítóan sportszerűtlen dolgot elkövetni, amilyen a gyilkosság.

Egyből rájöttem, hogy véget nem érő, kíváncsiskodó beszélgetések következnének Sherlock Holmes mitikus, szinte kitalált figurájáról, és inkább befogtam a számat.

De a színjátékhoz szükséges enyhe erőfeszítést érdemes volt vállalni, mert eltölteni néhány napot a francia tengerparton nem látszott rossz ötletnek. Ha másért nem, erre felé éltek föníciaiak, görögök, rómaiak és ligurok, vagyis akad erre felé számtalan ősrégi vízvezeték, amfiteátrum, vidéki múzeum és sok száz éves falu, amelyeket felkereshetek. Lesz időm

túljutni az izomlázon, és módom lesz értesíteni Holmest, hogy hol vagyok. És igen, kideríteni, hogyan találhatnám meg Mrs. Hudsont Monaco szomszédos hercegségében.

Persze igencsak elképzelhető volt, hogy a szalmaszál, amelybe annyira elszántan kapaszkodtam, félrevezető volt. Hogy a „kedveltem” szó nem célzás volt, hanem homályos visszaemlékezés, netán szándékos félrevezetés. Hogy nem mindennapi múltú házvezetőnőnk egészen máshová ment.

A Stella Maris úti célja Cannes volt néhány mérföldnyivel távolabb a parton, ám a kapitány előbb Antibes hétköznapibb kikötőjéhez közelített, hogy friss vacsoránakvalót vásároljunk. Ez jól jött nekünk – duplán is, mert sok halászcsónak volt kinn a vízen, így lehorgonyozhattunk, nem kellett kimennünk a partra. Szokás szerint, jobban hullámozott a lábam alatt a deszka, mint a hajó, így aztán inkább szemügyre vettem a vidéket, amíg sikerült visszanyernem az egyensúlyomat, és már nem próbáltam nem létező falakba kapaszkodni.

A látvány csodálatos volt: délre sziklás földdarab nyúlt a kellőképpen azúrkék vízbe. A keleti láthatáron húzódott Alpes-Maritimes* megye hosszú partvonala, a kikötőtől északra pedig egy várkastély magas, ellenálló fala ívelt felfelé. Maga a város a vörös cseréptető, por- és halszagú, hagyományos földközi-tengermelléki dzsumbuj volt.

Terry odajött mellém, hogy szemügyre vegye a várostól délre lévő sziklás félszigetet.

---

* Tengerparti Alpok (fr.)

– Az lehet Cap d’Antibes. Az Antibes-fok.
– Nem azt mondtad, hogy tengerpartja van?
– Talán a túloldalon. – Napszemüveges tekintetét a parti út felé fordította. – Látsz valamit, ami szállodai gépkocsira emlékeztet?

A szállodai autó két rozoga taxi volt, összesen öt ép keréssel és két ép reflektorral. Akik a Stella Marison maradtak, ezt viccesnek találták, de a DB és Terry közti, az utóbbi napokban meglehetősen feszült viszony ismét barátivá lett, amikor búcsút vettünk. Elköszöntek tőlünk, mi pedig szerencsés hajózást kívántunk nekik, és bepréselődtünk a taxikba, miközben a sofőrök, szájukban égő cigarettával, rápakolták izzadó testünkre az utolsó bőrdöngőt is, Terry sajátos küllemű síszerelését rögzítették a tetőn, és beindították a motorokat.

Háromszor álltunk meg útközben: először azért, hogy Luca hányjon (már az előző éjjel hányt egy hangosat a hájón); másodszer azért, mert egy fiúcska pár kecskét terelt át az úton; harmadszor pedig azért, ami még Luca gyomrában maradt.

A kikötőből látott hegyfok valóban az Antibes-fok volt, habár a nagyobb része nem látszott. Az Hôtel du Cap a tulsó végen volt egy szépen gondozott fenyvesben, amely a Földközi-tengerre nézett. A pálmákkal szegélyezett autóbehajtó tágas és elegáns épülethez vezetett – fényűzőbbnek látszott, mint amire számítottam.

Szemernyi kétségem sem volt, hogy télen a termei megtelenek azokkal az idegenekkel, akik Észak-Európából és Amerika keleti részéről ide menekülnek. Most, a nyárközép tikkasztó hőségében az ajtók mögötti hangok csupán halovány visszhangját nyújtották a főszezon lüktetésének. Luca

például örült a viszonylag hűvös csendnek, és gyorsan a szobájába vezették, ahogy a poggyászsunkat is. A sí láttán a boy kissé meglepődött, a lécek nemcsak szokatlanul szélesek voltak, de júliusban a vendégek nemigen szoktak kirándulni az Alpokba. Ám a luxusszállodák hozzá vannak szokva a vendégek különös mániáihoz, így a fickó tudomásul vette, hogy Terry nem óhajtja a szobájában tartani a síléceit, és elrakta őket.

Amikor ismét üres lett az előcsarnok, Terry javasolta, hogy nézzük meg a tengert. Négyesben elballagtunk hát a nyári mulatságok középpontjához, és lenéztünk.

– Jóságos ég – mondtam.

A szálloda egy szikla tetején állt, de kihasználva a sziklás terepet – és megoldva a strand hiányát – hatalmas úszómedencét vájt ki a sziklából. A medence fölött ragyogó fehér tető feszült ívekkel és árnyat adó részekkel, és lépcső vezetett le a nyílt tengerhez. A grádics felénél helyezkedett el a medence a teraszával, mértani formái furcsa ellentétben álltak az organikus kővel, habár az ott lévő embereket – némelyikük csobbant egyet, mások ittak, megint mások kifeküdtek a napra, vagy a csíkos napernyők alá bújtak – egyáltalán nem zavarta ez a természetellenes szimmetria. Akik komolyan úszni óhajtottak, trambulinról ugorhattak a nyílt tengerbe, ahol a lebegő stégeket fekvő testek tarkították.

A szálloda külsőleg nagyon is Edward korabeli volt, ám belül tisztára a húszas évek világa.

Solange bejelentette, hogy fürdőruhát öltene, és csatlakozna a strandolókhöz. Patrice nyájasan felajánlotta, hogy elkíséri a hitvesét (friss házások voltak, így a férfi az asszonyka szinte minden óhaját nyájasan teljesítette). Meglepedtem,

mert Terry egyáltalán nem volt lelkes, és azt mondta a barátainak, hogy majd később találkoznak a bárban.

Amikor elballagtak, hogy rábírják a szobalányokat, hogy halásszák elő a fürdőruhákat a bőröndökből, hozzám fordult.

– Van kedved sétálni egyet?

– Nagyon is. Bár azt hiszem, szükségem lesz kalapra.

A Velencéből idáig tartó úton öt kalapot veszítettem el, mert a hajó fedélzetén a szél csak a stabilan rögzített fejfedőt nem tépi le. Itt nemcsak halálos szélcsend volt, de kínzó hőség is, a fák levele sem rezzen.

– Szükséged lesz törülközőre is – mondta Terry. – Ha megtaláljuk azt a strandot.

Így hát fogtam a megmaradt kalapomat, egy törülközőt és egy nagy velencei selyemkendőt, amely alatt akár el is bújhattam, egy palack vizet kiszáradás ellen és természetesen egy könyvet.